

za vlády římského císaře Fridricha a českého knížete Bedřicha, za biskupů Jindřicha Pražského a Pelhřima Olomouckého, léta od vtělení Pána našeho Ježíše Krista 1184, jehož království bude bez konce²⁶⁸ na věky věků, amen. Jeho nástupcem ve správě želivského kostela se stal kustos, pan Ota, jenž využil příznivé okolnosti a příchodu zmíněného biskupa a ihned ve svém domě přijal pastýřskou berlu a byl posvěcen na opata dne 25. února, tedy v den Matouše apoštola.²⁶⁹

Nazítí byla sobota suchých dní, kdy týž biskup slavil svěcení kleriků v želivském kostele. Mezi nimi jsem byl také já povýšen na jáhna a četl jsem v přítomnosti biskupa evangelium a témuž biskupovi jsem byl od té doby známý a milý, a to i později, dokud žil.²⁷⁰

V polovině téhož roku²⁷¹ kníže Václav, syn starého Soběslava, bratr mladého,²⁷² pozvedl štít proti knížeti Bedřichovi, a když shromáždil množství věrolomníků, oblehl Prahu, leč nezmocnil se jí, protože ti, kdo byli uvnitř, spolu s Bedřichovou manželkou, paní Alžbětou, statečně vzdorovali. Mezitím sbíral Bedřich v Německu vojsko prostřednictvím svých přátel, z nichž jeden, a to znamenitý, rakouský vévoda Leopold, chtěl vpadnout do Čech s velikým vojskem, avšak salcburský arcibiskup Vojtěch, vlastní bratr knížete Bedřicha, tam již se svými ozbrojenci vtrhl, táhl přes Milevsko, nikoliv bez velké škody pro tamní kostel, a dostal se až do Prahy. Když to viděli Češi urozenějšího původu,²⁷³ a protože se zároveň z císařovy strany obávali ještě něčeho horšího,²⁷⁴ nakonec od Václava po dlouhém váhání odpadli a vrátili se k Bedřichovi. A tak kníže Bedřich odvolal poté, co dobyt vítězství, cizí vojsko, aby nevpadlo do vlasti a nezničilo ji.²⁷⁵

Léta od vtělení Páně 1185 se kníže Bedřich hněval na Konráda Moravského jednak pro dávnou křivdu, že se ho před třemi lety pokusil zbavit vlády, jednak pro zcizení Moravy, kterou toužil držet nikoliv z jeho moci, nýbrž z moci císařovy.²⁷⁶ Poslal tedy svého bratra Přemysla²⁷⁷ se silným vojskem na Moravu, aby ji zničil. Viděl totiž vhodnou příležitost v nepřítomnosti císaře, který vytáhl za Alpy. Přitáhli do bitovské a znojenské provincie a všechno, co jim vpadlo do cesty, pobíjeli, plenili a pálili. Vtrhli rovněž do Kounic a vypálili všechny budovy kromě kostela a kláštera. Podobně sestry před nimi

uprchly na Bítov,²⁷⁸ a když zničili všechno, co se jim i ďáblu líbilo, vrátili se do Čech bez boje, protože jim nikdo nekladl odpor.

Toto se stalo v létě, tedy uprostřed roku, a v zimě, totiž po svátku svatého Klimenta,²⁷⁹ poslal vzpomínaný kníže Bedřich znovu svého řečeného bratra Přemysla k záhubě Moravy s ještě větším vojskem podruhé proti témuž Konrádovi. Když se Konrád dozvěděl o jejich příchodu, přivítal je se silným vojskem Němců i Moravanů,²⁸⁰ a tak na místě, jemuž se říká Loděnice,²⁸¹ svedli krvavou a dlouho nerozhodnou bitvu s tak velikou zuřivostí, že křik a volání bojujících, ryk lidí i koní a třeskot zbraní bylo slyšet až v Kounicích, které odtamtud leží ve vzdálenosti více než jedné míle. Vilém, zakladatel téhož kostela, si přes brnění oblékl liščí kožešinu, která byla roztrhána více než tisíci děrami, sám však vyvázl živý a zdravý i se svým bratrem Oldřichem, a to zásluhou bratří a sester, kteří se za něj v Kounicích modlili k Pánu. Také Jura, číšník Jiřího z Milevska, utřil v téže bitvě smrtelnou ránu. Odvedli ho odtud domů, ale brzy nato zemřel a své dědiny odkázal Bohu a svatému Jiljí,²⁸² z jejichž prodeje byl potom získán Staňkov od Vítka staršího.²⁸³

Rovněž ve stejné bitvě byl pod naším Jiřím²⁸⁴ zabit kůň, ale dva z jeho bojovníků, totiž Mstoň a Ploužin, mu ihned opatřili jiného a vyvedli ho z bitvy, jinak by tam byl dokonal svůj poslední den. V témže boji padlo velké množství českých i moravských předáků,²⁸⁵ a to takový počet, že když je potom ti, kdo přežili, pochovávali, házeli jich do jedné jámy deset nebo patnáct, nebo dokonce až dvacet, a tak je zasypávali zemí a kamením. Češi však z boje vyšli jako vítězové, a ačkoli se věřilo, že potáhnou dále a budou páchat, cokoliv se jim zlíbí, vrátili se proti očekávání všech domů.

Léta od vtělení Páně 1186 dodala hrůza často jmenovanému Konrádovi na rozum,²⁸⁶ a když viděl, že nemůže klást odpor knížeti Bedřichovi a Čechům, přišel k němu za prostředkování dobrých lidí do Knína a stali se od té doby přáteli a zůstali jimi i napotom.²⁸⁷

Téhož roku bylo zatmění Slunce²⁸⁸ a v sobotu o suchých dnech svatodušních²⁸⁹ jsem byl v jedenadvaceti letech vysvěcen na kněze, já Jarloch, který jsem toto napsal po Vincenciovi.²⁹⁰ Amen.²⁹¹